

KINGS OF SIN

KING OF WRATH

A HARAG

ANA HUANG

PASSION
VALOGATAS

Ő volt az én Sarkcsillagom, az égbolt legfényesebb ékköve.

Könyörtelen. Pedáns. Arrogáns.

A milliárdos cégvezér, Dante Russo az élet minden területén imádja maga irányítani a dolgokat. Csakhogy most belekényszerítik egy jegyességbe egy olyan nővel, akit alig ismer. Vivian Lau a leendő feleség, akit soha nem akart, és a gyenge pont az életében, amire soha nem számított. De bármily gyönyörű és kedves is Vivian, Dante mindent megtesz, hogy véget vessen a zsarolásnak, és ezzel a kapcsolatuknak is. Viszont most, hogy jobban megismerte, képtelen lemondani róla.

Elegáns. Ambiciózus. Jól nevelt.

Vivian Lau igazi jó kislány, és házassága a kékvérű Russóval eddig zárt ajtókat nyithat meg újjgazdag szülei előtt. És bár a durva, titokzatos Dante nem igazán álmai férfija, kötelességből beleegyezik a házasságba. De arra nem számított, hogy sóvárogni fog a férfi érintése után, vagy ami még rosszabb: beleszeret a leendő férjébe.

Vajon a kettejük közötti perzselő vonзалom elég lesz, hogy megrendítse Vivian kötelességtudatát és megenyhítse Dante veszélyes haragját, vagy szenvedélyük lángja elpusztít mindent körülöttük?

Ana Huang

nevét többször láthattuk már a USA Today, a The New York Times, valamint az Amazon bestsellerlistáinak élén. Műveiben lelkesen mutat be szenvedélyes párkapcsolatokat és igazi alfahím főszereplőket. Könyveiben széles skálán mozognak az érzelmek, a könnyed románcoktól egészen a komor jelenetekig.

Imád utazni, a szebbnél szebb úti célokot előszeretettel jeleníti meg történeteiben, és nem tud nemet mondani egy jó chai lattéra. Amikor nem olvas vagy ír, Ana rengeteget álmodozik, miközben próbálja megtalálni a következő kedvenc éttermét.

Tudj meg többet a könyvről:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

„Imádtam ez a könyvet. Mindkét szereplőnek drukoltam, és néhány mellékszereplő is a szívembe lopta magát. Ráadásul tökéletes volt az erotikus és a romantikus jelenetek egyensúlya.”

Amazon

„Valószínűleg ez az új kedvenc könyvem Ana Huangtól. A történet forró és izgalmas, és nem bírtam letenni. A kedvencem az elrendezett házasság és az ellenségből szeretőkké válás története, és itt mindkettőből van. Ha szereted a Twisted-sorozatot, a King of Wrath – A harag sem fog csalódást okozni.”

Goodreads

„Az első oldaltól kezdve bevonzott ez a történet. Teljesen együttéreztem Viviannel, aki nem a tipikus örökösnő, és meg kell küzdenie szülei elvárásaival. Dante pedig... egy igazi szívdöglesztő milliárdos pasi, aki kívülről kőkemény, de valójában nagyon lágy. Gyönyörűen megírt, perzselően forró történet!”

Barnes &

Nobles

„Ez nemcsak egy jól megírt, erotikával fűszerezett regény, a karakterek is szerethetőek. Együtt tudtam érezni Viviannel, Dante pedig... hol vannak az ilyen pasik? Alig várom a következő részt!”

Storygraph

PASSION
VALOGATÁS

ANA HUANG

KING
OF
WRATH
A HARAG

— részlet —

1. FEJEZET

Vivian

Hihetetlen, hogy itt van. Soha nem jár el ilyen eseményekre, hacsak nem valamelyik barátja a házigazda...

– Azt láttad, hogy Arno Reinhartot egy hellyel lejjebb nyomta a *Forbes* milliárdoslistáján? Szegény Arnie, totál kibukott, pont a Jean-Georges-ban ebédelt, amikor megtudta...

A sutyorgás a *Frederick Wildlife Trust* veszélyeztetett állatok megmentésére rendezett éves adománygyűjtő estélyének felénél kezdődött.

Idén a rövidcsőrű lile volt az est sztárja, de a gála kétszáz vendége közül senki sem beszélgetett a madárfaj fennmaradásának esélyeiről a Veuve Clicquot pezsgő és a kaviár cannoli mellett.

– Úgy hallottam, hogy a család most renováltatja Comói-tó melletti villáját potom *százmillió* dollárért. Mondjuk, az épület több száz éves, szóval talán már ráfér a felújítás...

A moraj intenzitása percről percre nőtt, közben pedig szaporodtak a lopott pillantások és az álmodozó sóhajok is.

Én mindenesetre nem fordultam meg, hogy megnézzem, kitől vannak ennyire elájulva a manhattani felső tízezer általában oly kimért tagjai. Nem is igazán érdekelt. Ugyanis minden figyelmemet egy bizonyos áruházlánc örökösnőjére összpontosítottam, aki égis éő magas sarkú cipőjében az ajándéktárgyakkal megrakott asztal felé tántorgott. Gyorsan körülnézett, majd fogta az egyik személyre szóló ajándékosárákat, és bedobta a táskájába.

Amint továbbindult, beleszóltam a fülhallgatómba.

– Shannon, Rózsaszín Kód a puccos asztalnál. Derítsd ki, kinek a cuccát nyúlta le, és tegyél ki egy másikat.

A ma esti ajándékosárák mindegyikében több, mint nyolcezer dollár értékű luxuscikk lapult, de egyszerűbb volt ráterhelni az extra kiadást az esemény költségvetésére, mint leállni vitatkozni a Denman örökösnőjével.

– Már megint Tilly Denman? – nyögött fel a vonal másik végén az asszisztensem. – Mintha nem lenne elég pénze, hogy mindent megvegyen, ami azon az asztalon fel van halmozva, és még úgy is milliói maradnának.

– Igen, de neki ez nem a pénzről szól. Hanem az adrenalinlöketről – mondtam. – Most pedig indulás. Holnap kapsz egy kenyérpudingot a Magnolia Pékségből, hogy kárpótoljalak valamivel a megerőltető feladatért. És kerítsd elő Pénélopét! Mégiscsak neki kellene felügyelnie az ajándékos asztalra.

– Ha-ha – mondta Shannon, nyilván kihallotta a szarkazmust a hangomból. – Rendben. Intézem az ajándéksomagot, meg Pénélopét, de holnap egy egész *kád* kenyérpudingot kérek!

Csak nevetve megráztam a fejem, ahogy a vonal elnémult.

Amíg ő intézkedett az elcsent ajándék pótlásáról, én körbejártam a teremben, és árgus szemekkel figyeltem, hol ütheti fel a fejét még valami zűr.

Amikor elkezdtem ezt a vállalkozást, furcsa érzés volt, hogy dolgozni megyek olyan eseményekre, amelyekre általában amúgy is kaptam volna meghívót. De az évek során egész jól hozzászoktam, meg hát a pénz is jól jött, hogy egy kicsit függetlenedjek a szüleimtől.

Hiszen ez a jövedelem nem képezte részét a vagyonkezelői alapba folyó járadékomnak, és nem is az örökségemből származott. Nem, ez az a pénz volt, amit Manhattanben luxusrendezvények szervezőjeként kerestem.

Imádok a semmiből csodálatos eseményeket varázsolni, a gazdagok meg imádják a gyönyörű dolgokat. Úgyhogy mindenki jól jár.

Még egyszer ellenőriztem a hangbeállításokat a beszédhez, amikor láttam, hogy Shannon rohan felém.

– Vivian! Nem is mondtad, hogy ő is itt lesz! – sziszegte.

– Kicsoda?

– *Dante Russo.*

A hangbeállítás és az ajándékos tasakok problémája abban a szent pillanatban ki is szállt a fejemből.

Shannon csillogó szemébe néztem, és láttam, hogy teljesen elpirult.

– Dante Russo? – A szívem hirtelen elszorult. – De hát ő nem is válaszolt a meghívásra, hogy eljön.

– Ugyan, rá nem vonatkoznak az ilyen szabályok – mondta szinte remegve az izgalomtól. – Hihetetlen, hogy itt van! Ezt még hetekig emlegetni fogják.

Szóval ez volt az a nagy sutyorgás.

Dante Russo, a luxuscikket gyártó Russo konglomerátum rejtélyes vezére, valóban csak nagy ritkán jelent meg olyan nyilvános eseményen, amelyet nem ő vagy valamelyik közeli barátja, esetleg egy fontos üzlettársa rendezett. A *Frederick Wildlife Trust* pedig egyik kategóriába sem tartozott.

Ő az egyik leggazdagabb ember New Yorkban, és éppen ezért a felső tízezer tagjai minden lépését árgus szemekkel figyelik.

Shannon jól mondta. Ezen még hetekig, sőt, akár hónapokig is elcsámcsognak.

– Jól van – mondtam, és próbáltam megzabolázni hirtelen elszabadult szívverésemet. – Így talán jobban rá tudjuk irányítani a figyelmet a rövidcsőrű lilére.

Shanon csak a szemét forgatta.

– Vivian, ne már! – Elhallgatott, lopva körülnézett, majd halkabban folytatta. – Itt a kutyát nem érdekli a rövidcsőrű lile. Persze, engem is bánt, hogy a kihálás szélére került szegény, de legyünk őszinték, az emberek azért jönnek el ezekre a fogadásokra, hogy időnként ilyen arcokat is láthassanak. Nem a madarak miatt.

Mondjuk, ez is igaz. De függetlenül attól, hogy miért jöttek el, a vendégek azért csak összedobták a pénzt a jó ügy érdekében, meg hát ezek a rendezvények nekem is jól hoztak a konyhára.

– Az est legfontosabb beszédtemája – mondta Shannon – az, hogy milyen jól néz ki Dante. Komolyan, még egy férfit sem láttam, akinek ilyen jól állt volna a szmoking.

– Nem úgy volt, hogy neked van pasid, Shan?

– Na és? Attól még értékelhetem mások szépségét.

– Hát, azt hiszem, mára már eleget *értékeltél*. Ha elfelejtetted volna, mi ide dolgozni jöttünk, nem pedig vendégeket stírólni! – tereltem feltűnés nélkül a desszertasztal felé. – Ki tudsz hozni még pár bécsi tartletet? Kezdünk kifogygni belőle.

– Olyan vagy! – motyogta, de azért engedelmeskedett.

Próbáltam újra a hangbeállításokra koncentrálni, de persze ezek után nem bírtam ki, hogy ne nézzek körül, hátha én is megpillantom az est meglepetésvendégét. A tekintetem elsiklott a DJ és a rövidcsőrű lile 3D-s szobra felett, majd megállapodott a bejáratnál összeverődött tömegben.

Annyian voltak, hogy nem láttam a sor végét, de a teljes bankszámlámat rá mertem volna tenni, hogy ők is mind Dantét bámulják.

A gyanúm rögtön be is igazolódott, amikor a tömeg kicsit elmozdult, és megláttam a fekete haját és a széles vállát.

Tisztán éreztem, hogy valami végigfut a hátamon.

Dante és én nagyjából ugyanazokban a társasági körökben mozogtunk, de hivatalosan még nem lettünk bemutatva egymásnak. És az alapján, amit róla hallottam, nekem ez így tökéletesen meg is felelt.

Most valahogy mégis mágnesként vonzott, és mintha a csontjaimban éreztem volna a jelenlétét a teremben.

Aztán a bizsergés a csípőmnél egyből el is terelte a figyelmemet a bőrömet lassan elborító viszketésről és Dante rajongói klubjáról. Előkaptam a mobilomat, és elszorult a gyomrom, amikor megláttam, ki hív.

Munka közben nem illik privát beszélgetéseket folytatni, de Francis Lau hívását nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Gyorsan körülnéztem még egyszer, nincs-e valahol azonnali beavatkozást igénylő vészhelyzet, aztán beosontam a legközelebbi mosdóba.

– Üdv, édesapa! – Ez a kissé formális üdvözlés közel húsz év gyakorlás után már egész könnyen jött a nyelvemre.

Kiskoromban még „apunak” hívtam, de miután a *Lau Ékszerek* családi vállalkozás befutott, mi pedig a kétszobás rozzant lakásból egy Beacon Hill-i kastélyba költöztünk, ragaszkodott hozzá, hogy inkább édesapának szólítsam. Tagadhatatlan, hogy ez igényesebben, amolyan „felsőtízezresebben” hangzott.

– Hol vagy? – dübörgött mély hangja a vonalban. – Miért olyan visszhangos?

– Dolgozom. Csak gyorsan beugrottam a mosdóba, hogy felvehesselek. – Nekidőltem a pultnak, és valamiért úgy éreztem, muszáj hozzátennem: – Adománygyűjtés a veszélyeztetett rövidcsőrű lile megmentésére.

Nagyot sóhajtott, mire elmosolyodtam. Apámnak nem igazán volt türelme az ilyen mondvacsínált indokokhoz, amelyeket az emberek ürügyként használtak az ivászatához,

bár időnként persze ő is megmutatta magát hasonló rendezvényeken. Az ő pozíciójában ez egyszerűen így szokás.

– Mindennap kitalálnak valami új veszélyeztetett állatfajt – morogta. – Édesanyád is egy ilyen bizottságban ül, azok meg valami halat akarnak megmenteni, vagy tudom is én, mit. Mintha mi nem ennénk minden héten tengeri herkenyűket.

Igen, az anyám, aki azelőtt kozmetikus volt, most egy jótékonyági bizottság elnökségi tagja.

– Na, de ha dolgozol, rövid leszek – folytatta. – Nagyon örülnénk neki, ha pénteken el tudnál jönni hozzánk vacsorára. Beszélünk kell. Fontos.

A kedves megfogalmazás ellenére ez valójában nem kérdés volt.

– *Most* pénteken? – hervadt le a mosoly az arcomról. Kedd volt, és én New Yorkban laktam, ők pedig Bostonban.

Ez azért még az ő normáik szerint is utolsó utáni pillanat.

– Igen. – Az apám sosem volt egy szószátyár. – Pontban este hétkor. Akkor várunk!

És már ki is nyomott.

Egy szívdobbanásnyi ideig még ott tartottam a fülem mellett a készüléket, aztán leengedtem a kezem. Kicsit csúszott a nyirkos tenyeremben, és kis híján le is ejtettem. Aztán gyorsan visszatettem a táskámba.

Röhej, hogy ennyitől így be tudok parázni.

Beszélünk kell. Fontos.

Történt valami a céggel? Valaki talán beteg, ne adj' isten, meghalt? Vagy a szüleim beváltják a fenyegetésüket, eladják a kastélyt, és New Yorkba költöznek?

Az agyam egymás után szórta magából a kérdéseket és a borzalmasabbnál borzalmasabb forgatókönyveket.

Nem ismertem a választ a kérdéseimre, de egy dolgot biztosan tudtam.

Ha az embert ilyen sürgősen rendelik a Lau-kastélyba, az nem jelenthet jót.

2. FEJEZET

Vivian

A szüleim nappalija úgy nézett ki, mintha egy lakberendezési magazin munkatársait várnák fotózásra. A puha ülőgarnitúrák tökéletesen illeszkedtek a faragott faasztalokhoz, a porcelán teáskészlethez és ahhoz a rengeteg felbecsülhetetlen értékű kacathoz, ami még ott virított a helyiségben. Még a levegő is rideg volt, és olyan személytelen, mint valami drága légfrissítő illata.

Egyeseknek otthonuk van, másoknak bemutatótermük.

– A bőröd elég fakónak tűnik – méregetett anyám kritikus szemmel. – Voltál te ebben a hónapban kozmetikusnál?

Velem szemben ült, az ő bőre bezzeg gyöngyházfényben ragyogott.

– Igen, édesanya.

Az arcom már fájt ettől az erőltetett udvarias mosolygástól.

Alig tíz perce tettem be a lábam a szüleim házába, de már kaptam kritikát a hajamra (rendezetlen), a körmömre (hosszú), és most még az arcbőrömre is.

Hiába. *Lauéknál ez már csak így szokás.*

– Helyes! Tudod, hogy nem engedheted el magad – mondta az anyám. – Még nem vagy férjnél.

Próbáltam nem sóhajtani. *Kezdődik.*

Hiába van jól menő vállalkozásom Manhattanben, még-hozzá a rendezvényszervezői piacon, ami tudvalevőleg gyilkosabb, mint a dizájner-kereskedelem, a szüleim csak azon pörögnek, hogy nincs pasim, szóval esküvőről még csak nem is álmodhatnak.

A munkámat eltűrik, mert az már kiment a divatból, hogy a gazdag cégörökös leányzók ölbe tett kézzel üldögéljenek, de azért folyton ábrándoznak, hogy milyen jó lenne egy gazdag vő, akinek segítségével a család bekerülhetne az igazán elit körökbe.

Persze mi is gazdagok vagyunk, de csak amolyan úgazdagok. Nem tartozunk az elithez, és ebben a generációban valószínűleg már nem is fogunk.

– Azzal még ráérek – mondtam türelmesen. – Bőven van még időm megismerkedni a jövődöbelimmel...

Még csak huszonnyolc éves vagyok, de a szüleim mintha attól tartanának, hogy a harmincadik születésnapom után éjfélkor ráncos öregasszonnyá fogok változni.

– Mindjárt harminc vagy! – figyelmeztetett az anyám. – És ugyebár... te sem leszel fiatalabb. Talán ideje lenne elkezdeni gondolkodni a házasságról és a gyermekvállalásról. Ha sokáig vársz, elhappolják előled a jó partikat.

– Jól van, majd gondolkodom rajta. – *Mármint azon, hogy nagyjából egy évem van még, amit még szabadon tölthetek, mielőtt hozzákényszerítenek valami bankárhoz, akinek a vezetékeve után jó sok nulla van.* – Ami pedig a fiatalodást illeti, azért van a Botox meg a plasztikai sebészet.

A nővérem ezen jót nevetett volna, de mivel nem volt ott, a poén nem aratott sikert.

Anyám csak csücsörített.

Apám pedig összevonta sűrű, ősz szemöldökét.

Francis Lau remekül tartotta magát a maga hatvan évével. Az önérből sikeressé lett vállalkozó mintapéldánya. Három röpke évtized alatt a kis családi vállalkozásból *Lau Ékszerek* márkanév alatt multinacionális nagyvállalatot csinált, és bár nem szólt egy szót sem, a pusztá tekintete is elegendő volt ahhoz, hogy óvatosan hátradőljek a kanapé hatalmas párnái között.

– Amikor felhozzuk ezt a házasságtémát, te folyton viccet csinálsz belőle – jegyezte meg rosszállóan. – Pedig a házasság nem vicc, Vivian. Nagyon is fontos lépés a családuk számára. Vegyél példát a nővéredről! Neki köszönhetően immár rokoni szálak fűznek bennünket az eldorrai királyi családhoz.

Olyan erősen haraptam meg a nyelvemet, hogy rezes ízt éreztem a számban.

A nővérem egy eldorrai grófnak lett a felesége, aki a királynő második unokatestvére. A kis európai királyság uralkodóházával való kapcsolatunk tehát messze nem volt annyira szoros, de apám szerint ha az ember arisztokrata, akkor arisztokrata és kész.

– Tudom, hogy a házasság nem vicc – nyúltam a téámért, mert kellett valami, amivel lefoglalhatom a kezemet. – De attól még nem muszáj ennyire rápörögni. Szoktam randizni. Felmérem a lehetőségeket. New Yorkban rengeteg a szingli pasi. Csak meg kell találnom a megfelelőt.

Az apró betűs részre inkább nem tértem ki, miszerint persze rengeteg a szingli pasi New Yorkban, de a heteroszexuális, nem hisztis, nem totál különc, jó testű pasikból azért nincs akkora felhozatal.

Az egyik múltkori randin például a fickó egy szeánszon való részvételre próbált rábeszélni, ahol kapcsolatba léphettem volna a megboldogult édesanyjával, hogy a mama megnézhessen magának, és áldását adhassa rám. Mondanom sem kell, hogy akkor látott utoljára.

De a szüleimnek ezt nem muszáj tudniuk. Higgyék csak nyugodtan, hogy jóképű, hatalmas befektetési alapokat kezelő pénzügyesekkel kavarok.

– Már két éve várjuk, hogy normális társat találj magadnak. – Mondjuk, az apám sem most jött le a falvédőről. – A legutóbbi... *kapcsolatod* óta egyetlen komoly fiúd sem volt. Nyilvánvaló, hogy nem érzed át a helyzet súlyosságát olyan szinten, mint mi, ezért úgy döntöttem, hogy magam veszem kézbe a dolgot.

A teáscsészém megállt a levegőben.

– Ezt meg hogy érted?

Azt hittem, hogy a telefonban említett fontos dolog, amiről beszelnünk kell, a nővéremmel vagy a céggel kapcsolatos. De eszerint...

Megfagyott a vér az ereimben.

Ne már! Ilyen nincs...

– Úgy, hogy szereztem neked egy megfelelő férjet. – Apám nem sokat teketóriázott, simán bedobta a bombát. – Nem mondom, hogy egyszerű volt, de elrendeztem a dolgot.

Szereztem neked egy megfelelő férjet.

Az elhangzott mondat repeszei átfúrták a mellkasomat, és kis híján tönkrevágták a kifelé mutatott higgadtságomat.

Kicsit hangosabban csörömpölt a csésze a kezemben, ahogy letettem a csészealjra. Anyám máris rosszállóan ráncolta a homlokát.

De ez most valahogy nem érdekelt.

Az érdekházasság általános gyakorlat a nagyvállalatok és a hatalmasságok világában, ahol a frigy inkább szövetség, mintsem szerelmen alapuló meghitt kapcsolat. A szüleim a nővéremet is a grófi címért házásították ki, és tudtam, hogy rám is hasonló sors vár. De arra nem számítottam, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.

A döbbenet, az iszonyat és a rémület keserű elegyét éreztem a torkomban.

Komolyan azt várják tőlem, hogy valakivel egy életre összekössem magam, csak azért, mert apám „rengeteg munkórát” beleölt már a projektbe.

Végül is minden lány erről álmodik, nem?

– Túl sokáig hagytuk, hogy kedvedre totojázz, ez az illető pedig tényleg remek parti – folytatta apám. – Biztos vagyok benne, hogy egyet fogsz érteni velem, amikor meglátod a vacsoránál.

Az a bizonyos elegy most méreggé változott, és máris marini kezdte a belsőmet.

– A vacsoránál? Mármint a *ma esti* vacsoránál? – A hangom távolinak és furcsának tűnt, mintha valami rémálomból hallottam volna. – Erről miért nem szóltál korábban?

Már az is épp elég szörnyű volt, hogy azzal fogadtak, hogy az apám kiházásított. De hogy a jövődöbelimmel való találkozásra lelkileg még csak fel sem készülhetek, ez azért már tényleg több a soknál!

Nem csoda, hogy az anyám még a szokásosnál is kritikusabb volt velem. Hiszen a leendő veje lesz a vacsoravendégünk.

A gyomrom görcsbe rándult, és a lehetőség, hogy a teljes tartalma mindjárt anyám méregdrága perzsaszőnyegén landol, percről percre egyre valószínűbb lett.

Minden olyan gyorsan történt. A vacsorameghívás, az eljegyzésem híre, és ez a találkozás – az elmém kétségbeesetten próbált lépést tartani az eseményekkel.

– Csak ma erősítette meg, hogy el tud szabadulni... elég sok programja van – simított végig apám az ingén. – De előbb-utóbb muszáj lesz találkoznod vele. Az már mindegy, hogy ma, egy hét múlva vagy a jövő hónapban.

Rohadtul nem mindegy! Mert óriási a különbség aközött, hogy mentálisan felkészülhetek a vőlegényemmel való találkozásra, vagy mint derült égből a villámcsapás, egyszerűen csak a képembe tolják.

De a frappáns válaszom csak félgőzzel duruzsolt bennem, úgyhogy végül nem is hagyta el a számát.

Lauéknál, kérem szépen, nincs feleselés! Ehhez a szabályhoz még felnőttként is tartottam magam, ugyanis az engedetlenséget mindig azonnali megtorlás és kemény szavak követték.

– Ezt a dolgot a lehető leggyorsabban le kell tudni – szólt meg az anyám. – Egy normális esküvő megszervezése időbe telik, a vőlegényed pedig, hogy is mondjam, sokat ad a részletekre.

Vicces, hogy a vőlegényemnek nevezi, pedig én még csak nem is találkoztam az illetővel.

– A *Mode de Vie* tavaly a világ egyik legkapósabb negyven év alatti agglegényének kiáltotta ki. Gazdag, jóképű, erős. Azt kell mondjam, apád felülmúlta önmagát – veregette meg apám karját, és az arca csak úgy ragyogott.

Azóta nem láttam ilyen lelkesnek, hogy tavaly a Bostoni Boraukciós Társaság beválasztotta az elnöki bizottságba.

– Hát, ez... nagyszerű! – mondtam, és közben próbáltam a remegő mosolyomat egyben tartani.

Tehát nem valami vénember, ez is valami. Azért az durva lett volna, ha valami haldokló milliárdoshoz adnak hozzá.

De hát ez van. Első a pénz és a státusz. Minden más csak jóval ezek után következik.

Vettem egy nagy levegőt, és igyekeztem megzabolázni az elmémet.

Szedd össze magad, Viv!

Bármennyire is ki voltam bukva a szüleimre, hogy ezt az egészet csak így rám zúdították, kiborulni ráérek *később* is, majd ha már átvészeltam az estét. Na, nem mintha mondhattam volna nemet erre a megtisztelő felkérésre. Rögtön ki is tagadnának!

Arról nem is beszélve, hogy a jövődöbelim – megint elszorult a gyomrom – bármely percben betoppanhat, én pedig képtelen lennék jelenetet rendezni.

A combomba töröltem a tenyeremet. Eléggé szédültem, de hősiezen tartottam magamon a maszkot, amit mindig viseltem.

Higgadt. Nyugodt. Tiszteletre méltó.

– Szóval – nyeltem vissza az émelygésemet, és könnyed hangot erőltettem magamra. – Van ennek a tökéletes férjjelöltnek neve is, vagy csak a nettó vagyonát ismerjük?

Nem emlékeztem már, hogy kik szerepeltek a *Mode de Vie* listáján, de akikre emlékeztem, hát, azok nem voltak éppen séggel bizalomgerjesztők... Remélem, hogy nem...

– Idegeneknél a nettó vagyon számít. A név csak a barátok és a családtagok esetében releváns.

Ettől a váratlanul felzengő, mély férfihangtól még a gerincem is megremegett. Olyan közről hallottam, hogy szinte éreztem a szavak dübörgését a hátamon. Telt, érzéki hangja úgy simogatta a bőrömet, mint a napfényben csillogó méz – az alig hallható olasz akcentusától pedig minden idegszálam bizseregni kezdett.

Éreztem, ahogy a forróság bekúszik a bőröm alá.

– Ó, már itt is vagy! – pattant fel az apám diadalittas ábrázattal. – Köszönöm, hogy ilyen gyorsan szabaddá tudtad tenni magad!

– A világért sem hagynám ki a lehetőséget, hogy találkozzak a kedves leányoddal...

Az a csipetnyi gúny a hangjában, ahogy a „kedves” szót kimondta, mindjárt észhez is térített.

A következő pillanatban pedig már a jéghideg vérem hűtötte le a testemet.

Ennyit a tökéletes férjjelöltről.

Az évek során megtanultam bízni a megérzéseimben, ha emberekről volt szó, és a megérzésem most azt súgta, hogy e hang tulajdonosa nagyjából annyira van elragadtatva a házasság gondolatától, mint én.

– Vivian, gyere, üdvözlöd a vendégünket! – Ha anyám még ennél is erősebben ragyogott volna, tuti, hogy kettéhasad az arca.

Szinte már azt vártam, hogy mindjárt rákönyököl az asztalra, és álmodozón a két tenyerébe fogja az arcát, mint egy szerelmes bakfis.

Gyorsan elhessegettem ezt a zavarba ejtő képet, aztán felszegtem az államot.

Felálltam.

Megfordultam.

És hirtelen levegőt is alig kaptam.

Dús, fekete haj. Olívaszínű bőr. Kissé görbe orr, de ez inkább csak még tovább fokozta, mintsem csökkentette férfias varázsát.

A jövődöbéli férjemet mintha öltönybe öntötték volna. Bődületesen jól nézett ki. Nem volt jóképű a hagyományos értelemben, de a fellépése, a megjelenése olyan erős volt és annyira lenyűgöző, hogy szinte elszívta az oxigént a környezetéből, mint egy feketelyuk, amely újszülött csillagokat fogyaszt reggelire.

Voltak az általánosságban vonzó férfiak, és volt ő.

És ha a hangjáról nem is, az arcáról rögtön felismertem.

Hirtelen még a szívem is elszorult a sokktól.

Ilyen nincs! Az képtelenség, hogy éppen őt szemelték ki nekem a szüleim. Ez csak valami vicc.

– Vivian! – anyám szájából a nevem úgy hangzott, mint valami leteremtés.

Ja, igen. Vacsora. Vőlegény. Bemutakozás.

Nagy nehezen kirángattam magam a kábulatból, és erőltetett, de udvarias mosolyt varázsoltam az arcomra.

– Vivian Lau! Örülök, hogy megismerhetlek – nyújtottam a kezemet.

Egy szívdobbanásnyi idő után megfogta. Éreztem, ahogy a melegség és az erő szétárad a tenyeremben, mintha elektromos áram bizsergett volna végig a karomban.

– Igen, ennyit sikerült magamtól is összeraknom abból, ahogy anyukád már többször is volt szíves kimondani a nevedet – mindezt olyan hanyag eleganciával mondta, hogy már viccesnek tűnt, de a kemény tekintetéből láttam, hogy egyáltalán nem annak szánta. – Dante Russo. Roppantmód örvendek!

Ebben megint épp csak egy leheletnyi gúny volt, de azért így is ütött.

Dante Russo.

Az 500 legnagyobb cég egyikének, a Russo Groupnak a legendás vezére, aki a minap olyan nagy feltűnést keltett a *Frederick Wildlife Trust* gáláján. Ő nem egyszerűen jó parti volt a hajadon leánykák számára, ő volt maga a parti. Az elérhetetlen milliárdos, akit minden nő magának akart, és akit senki sem kaphatott meg.

Harminchat éves, hírhedten csak a munkájának él, és a mai napig semmi nem utalt rá, hogy valaha is fel szeretné adni az agglégényéletet.

Akkor meg miért éppen ő, a híres Dante Russo menne bele egy ilyen érdekházasságba?

– Talán előnyösebb lenne, ha a nettó vagyonommal mutatkoznék be – mondta. – De tekintve a ma esti vacsoránk célját, bizonyára udvariatlanság lenne úgy beszélgetni veled, mint egy idegennel.

A mosolyába egy cseppnyi melegség sem szorult.

Éreztem, ahogy az arcomat elönti a pír. Eszerint meghalotta az iménti pimasz beszólásomat. Noha a hangjából nem érződött rosszindulat, de mások anyagi helyzetéről beszélni ugyebár nem ildomos, még akkor sem, ha titokban mindenki ezt csinálja.

– Mily figyelmes! – A kimért válaszom valamelyest álcázta a zavaromat. – De egy percig se aggódjék, Mr. Russo. Ha a nettó vagyona érdekelne, egyszerűen rágugliznék. Bizonyára ez az információ ugyanolyan könnyen hozzáférhető, mint a történetek a legendás bájairól.

A szeme felcsillant, de nem kapta be a horgot.

Csak még egy pillanatig mélyen a szemembe nézett, majd a tenyere kicsúszott az enyémből, és ezután szakértő pillanással végigmérte a testemet.

A kezemen még éreztem kezének bizsergető melegét, de közben már a tekintetéből áradó hűvösség simogatta a bőrömet, mintha csak egy isten nézne meg magának mérhetetlen közönnyel egy halandót.

Dante vizslató pillantásától minden izmom megfeszült, és hirtelen elképesztő intenzitással éreztem magamon a Cecelia Lau által jóváhagyott tweedszoknyás kosztümömet, a gyöngysoromat és a nem különösebben magas sarkú cipőmet. Még a kedvenc vörös rúzsomat is képes voltam lecserélni az ő javaslata alapján valamivel semlegesebb színre.

Ez volt az én szokásos öltözékem, ha a szüleimhez jöttem látogatóba, de abból, ahogy Dante ajka elvékonyodott, úgy ítélt meg, hogy ő nincs különösebben elájulva a látványtól.

A nyugtalanság és az ingerültség együttes erővel rántotta görcsbe a gyomromat, amikor a sötét, könnyörtelen tekintete újra a szemembe fúródott.

Eddig tényleg csak pár szót váltottunk, de két dolgot már ennyiből is levettem.

Először is: Dante lesz a vőlegényem.

Másodszor pedig: simán benne van a pakliban, hogy még azelőtt egymás torkának esünk, hogy eljutnánk az oltárig.

3. FEJEZET

Dante

Az esküvő hat hónap múlva lesz – mondta Francis. – Tehát van elég időnk, hogy rendesen előkészítsük az ünnepséget, persze tökörszni azért nem érünk rá. Viszont a hírt azonnal nyilvánosságra hozzuk.

Mosolyában nyoma sem látszott annak a kígyónak, amely a barátságos hangja és az arckifejezése mögött bújt meg.

Amint megérkeztem, máris bevonultunk az étkezőbe, és rögtön rátértünk az esküvőszervezés kérdésére.

Eléggé gusztustalannak éreztem. De ő *persze* azt akarta, hogy a világ mihamarabb értesüljön róla, hogy a kislányát egy Russo veszi feleségül.

Az olyan alakok, mint Francis, bármire képesek, hogy egy fokkal feljebb juthassanak a társadalmi ranglétrán, ennek is volt bőre a képén két héttel ezelőtt, közvetlenül a nagyapám halála után a *saját* irodámban megszarolni engem.

A harag ismét fellángolt a mellkasomban. Ha rajtam múlik, nem hagyta volna el New Yorkot egy darabban. De saj-

nos meg volt kötve a kezem, és amíg nem talállok kiutat ebből a csapdából, muszáj úgy táncolnom, ahogy ő fűtүүл.

Nagyjából.

– Dehogy lesz! – szorítottam meg erősen a borospoharam szárát, és közben azt képzeltem, hogy Francis nyakán tartom a kezemet. – Azt senki nem veszi be, hogy ilyen hirtelen megszülök, hacsak nincs a háttérben valami kényes dolog.

Például, hogy a lányod terhes, vagy hogy engem úgy kényszerítenek bele ebbe a házasságba. A kis célzás hallatán mindenki fészkelődni kezdett a helyén, míg én faarccal bámultam rájuk.

Amúgy az efféle visszafogottság nem az én műfajom. Ha én valakit utálok, az rohadtul biztos, hogy ezzel az illető is tisztában van, de mint mondják, a rendkívüli helyzetek rendkívüli megoldásokat követelnek.

Francis szája elvékonyodott.

– Akkor mit javasolsz?

– Az egy év elfogadhatóbbnak tűnik.

Persze a „soha” még jobb lett volna, de sajnos ilyen opció nem volt. Mondjuk az „egy év” még úgy-ahogy elviselhető. Ahhoz elég rövid, hogy Francis beleegyezzen, ahhoz viszont elég hosszú, hogy felleljem és megsemmisítsem azokat a bizonyítékokat, amelyekkel zsarolni tud. Legalábbis nagyon remélem.

– És a bejelentéssel is ráérünk még – mondtam. – Egy hónap alatt össze tudunk hozni egy hihető sztorit, de ennyi idő kell is, hiszen még soha senki nem látott engem a lányod társaságában.

– Ahhoz nem kell egy teljes hónap, hogy valami épkezláb történettel előálljunk! – csattant fel.

Jóllehet az efféle érdekházasságok gyakoriak a felső tízezer köreiből, az érintettek azonban igyekeznek minden eszközzel elfedni a frigy valódi okát és célját. Hiszen az, hogy valaki pusztán a státusz miatt lép házasságra a másikkal, valahogy mindenki szemében vulgárisnak tűnik.

– Legyen két hét! – mondta. – Majd azon a hétvégén jelentjük be, amikor Vivian beköltözik hozzád.

Az állkapcsom megremegett. Vivian pedig, aki ott ült mellettem, szemmel láthatólag szintén megrémült a hírtől, hogy még az esküvő előtt be kell költöznie hozzám.

Francis azt mondta, ebből nem enged: csak akkor tartja a száját, ha a lánya mielőbb hozzám költözhet. Én meg ettől rettegetem a leginkább. Rohadtul utálok, ha behatolnak a személyes terembe.

– Szerintem a te családot is azt szeretné, hogy a bejelentés mihamarabb megtörténjék – folytatta Francis, és sokatmondóan hangsúlyozta a „család” szót. – Vagy rosszul gondolom?

Addig bámultam rezzenéstelen arccal a szemébe, amíg el nem kapta a tekintetét.

– Két hét.

Hogy mikor jelentjük be, valójában nem számított. De véletlenül sem akartam megkönnyíteni a dolgát az esküvő szervezését illetően.

Nekem csak az esküvő kitűzött dátuma számított.

Egy év tehát.

Egy évem van, hogy megsemmisítsem azokat a fényképeket, és felbontsam az eljegyzést. Persze így is hatalmas botrány lesz, de az én hírnevem ennyit még elbír. Az övék már kevésbé.

Most először mosolyodtam el az est folyamán.

Francis ismét fészkelődni kezdett, majd megköszörülte a torkát.

– Remek. Majd együtt megszövegezzük a közleményt.

– Azt én megírom. Következő pont?

Hosszasan bámult rám, de én nem foglalkoztam vele. Békésen ittam még egy kortyot a merlot-ból.

A beszélgetés olyan agysorvasztó témákkal folytatódott, mint a meghívók betűtípusa, a beltéri dekoráció és hasonlók, amit én magasról leszártam.